

lidt meget betydelige Tab, og medens de vel mener, at de er i Stand til at bære det Tab, som engelske Indehavere af Obligationerne paafører dem ved, at de har Ret til at forlange Beløbet udbetalt i Sterling, mener de derimod ikke, eller dog i hvert Fald kun vanskeligt, at kunne bære det Tab, der vilde paaføres dem, hvis danske Indehavere af disse Obligationer vedblivende kunde sende deres Kupons over til London til Udbetaling. Mange Smaafolk her i Landet — saa vidt jeg ved over 100 000 smaa Ejendomsbesiddere — er interesserede i disse Foreninger, og Følgen af, at man ikke standsede eller forsøgte at standse denne Trafik, vilde blive, at Foreningerne maatte paalægge deres Interessenter større Bidrag end forudsat, da disse Interessenter fik deres Laan i Kreditforeningsinstitutionerne.

Nu er der atter fra disse Foreninger rettet Henvendelse til Indenrigsministeriet om at foranledige en Forlængelse af Loven om Forbud mod Udførsel af disse Obligationer, og Ministeren har da foreslaaet, at Lovens Gyldighed forlænges for et Tidsrum af 5 Aar. Vort Parti mener, at dette Ønske fra de paagældende Institutioners Side bør imødekommes, og jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse. Det synes mig rigtigt, at man søger at værne Kreditforeningerne mod den Trafik, som utvivlsomt vilde blive fortsat, hvis ikke Loven forlængedes, og som vilde paaføre dem Tab, de ikke uden store Vanskeligheder er i Stand til at bære.

Himmelstrup: Det Forslag, der her er til Behandling, gaar, som allerede af den ærede socialdemokratiske Ordfører omtalt, ud paa at forlænge det Forbud mod Udførsel af visse Obligationer, som blev udstedt den 25. Oktober 1923. Det drejer sig om visse Obligationer, udstedte af Østifternes Kreditforening og tilhørende dennes 9de eller 10de Serie, som tilsammen har en Obligationsmasse paa ca. 145 Mill. Kr., hvoraf paa det nuværende Tidspunkt kun ca. 0,8 Mill. Kr. befinder sig i Udlandet. Endvidere om visse af de lukkede Serier i Østifternes Husmandskreditforening til en samlet Obligationsmasse paa 38 Mill. Kr., hvoraf i Øjeblikket vistnok ca. 12,5 Mill. Kr. befinder sig i Udlandet, og endelig visse Serier indenfor Jydsk Husmandskreditforening, hvis samlede Obligationsmasse udgør ca. 138 Mill. Kr., hvoraf for Tiden ca. 50 Mill. Kr. befinder sig i Udlandet. Det maa erkendes, at det er overmaade store Interesser, der staar paa Spil for de

paagældende Institutioner, for de to Husmandskreditforeningers Vedkommende altsaa ogsaa for Staten, paa Grund af den Rentegaranti, Staten har paataget sig overfor disse Obligationer. Indenfor Venstre er man da ogsaa paa det rene med, at de samme Forhold, som i Oktober Maaned 1923 gjorde det nødvendigt at udstede Eksportforbud for disse Obligationer, i Virkeligheden er til Stede den Dag i Dag. Der har ganske vist gjort sig visse Betænkeligheder gældende ved denne Foranstaltning paa Grund af det Tryk, som en saadan Indsnævring af Obligationernes Afsætningsomraade maa erkendes at medføre paa Obligationskursen. Forholdet har jo været dette, at i de senere Aar har Obligationskurserne være nedad-gaaende, og det skyldes vel nok for den væsentligste Del den Overbelastning af Obligationsmarkedet, den store Mængde af Obligationer, som er kastet ind paa Markedet i de sidste Aar. Jeg har saaledes set en Opgørelse, der gaar ud paa, at den samlede Obligationsmasse i 1923 forøgedes med ca. 260 Mill. Kr., medens Forøgelsen for 1924 androg ca. 160 Mill. Kr. Naar saa samtidig det Afsætningsomraade, hvorpaa denne Obligationsmasse skal placeres, indsnævres paa den Maade, som sket er her, maa det erkendes, at det udøver et Tryk paa Obligationskurserne, saaledes som man jo ogsaa har set det gennem det Fald i Obligationskurserne, der har fundet Sted i Løbet af de to sidste Aar.

Det maa altsaa sikkert erkendes, at de samme Forhold, som i 1923 var til Stede, og som da talte for at gøre disse Obligationer eksportforbudte, er til Stede den Dag i Dag, og vi vil derfor fra Venstres Side ogsaa kunne støtte, at Lovforslaget principielt nyder Fremme.

Derimod mener vi, at det ikke vil være nødvendigt at gøre Forlængelsen 5-aarig. Der har gjort sig forskellige Opfattelser gældende her, men det forekommer ogsaa mig, at det vilde være naturligt, om man begrænsede denne Forlængelse til kun at gælde indtil 1. Januar 1927, saaledes at denne Lov udløber samtidig med, at Valuta-loven udløber. Jeg synes ikke, man kan se bort fra, at der er en vis naturlig Forbindelse mellem dette Spørgsmaal her og den Valutaordning, der blev truffet i December Maaned forrige Aar, og som skulde gælde for 2 Aar, indtil 31. December 1926. Ved Overgangen fra 1926 til 1927 skal hele Valutaspørgsmaalet jo tages op igen, og det bliver saa et Spørgsmaal, hvorvidt man skal søge et Arrangement truffet efter samme Linie som den, hvorefter der nu arbejdes,